

mer jo, naar vi kende Verden — og det gøre vi jo dog nogenlunde allesammen, ikke mindst efter den senest stedfundne Bankkrise og de Erfaringer, man der har gjort —, at man meget vel vil kunne tænke sig, hvorledes Folk ville kunne bære sig ad i Forhold som dette. Naar en Mand sidder med en Grund og han gerne vil være fri for Værdistigningsafgiften, saa giver han Grunden til et Aktieselskab, hvori han selv er Ejer af de allerfleste Aktier, og saa sidder Staten med en lang Næse, den faar ingen Ting; thi saa sælger han fremtidig kun Aktier og ingen Grunde. Vil han endelig ikke give Grunden bort, saa kan han sælge den for en aldeles ubetydelig Betaling, og det er den, det ærede Medlem holder sig til, han taler ikke om, hvorvidt Summen er rigtig eller ej, men tager den efter Papirerne, det er derfra, han gaar ud, og saa faar Staten kun den Afgift, som denne Sum hjemler den. Dette er for mig Grund nok til paa det bestemteste at modsætte mig det ærede Medlems Forslag. De Bemærkninger, jeg i øvrigt kunde have vedrørende Enkelt-heder, skal jeg ikke opholde mig ved.

Saa er der endelig det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), som jo ogsaa har opstillet et helt stort, selvstændigt Forslag. Desangaaende skal jeg — især da jeg ser, at han ikke er til Stede — fatte mig i største Korthed. Min Hovedindvending mod dette Forslag er jo den samme, som jeg nys har nævnt, at ogsaa han gør Værdistigningsafgiftens Indbetaling afhængig af Salg. Dog vil jeg indrømme det ærede Medlem, at han har Øje for den Svaghed, som ligger i det ærede Medlem for Bræstrups Forslag, at man kan udnytte Værdistigningen uden Salg, og derfor i sin § 15 har foreslaaet, at naar en Ejendom har faaet en forøget Brugsværdi inden Salget, skal man dog ogsaa kunne faa en Part af denne forøgede Indtægt eller den formindskede Ud-gift, som Ejeren derigennem har indvundet. Det er et Fortrin ved dette Medlems Forslag, men det er ikke tilstrækkeligt, blandt andet fordi han kun tager Hensyn til den Brug, der virkelig gøres af Grunden, og ikke til den, der kunde gøres deraf. Det maa til. Og saa er der jo fra mit Synspunkt de andre store Pletter paa det ærede Medlems Forslag, at han kun vil give Værdistigningsafgiften Prioritet efter de bestaaende Prioriteter eller den Værdi, Grunden havde før Banens Anlæg. Jeg indrømmer, at der ogsaa der er en Tanke, som gaar ud paa dog noget at imøde-

komme mit Forslag, at finde en Mellemvej mellem mit Forslag og dem, der ville puffe Værdistigningsprioriteten helt agterud. Men det fyldestgør mig alligevel ikke. Det er ikke urimeligt, at den, der tilvejebringer Værdiforøgelsen, som kommer alle, ogsaa Prioritetshaverne, til gode, faar i alt Fald Halvdelen — mere forlanges her jo ikke — forud for disse. Der er ikke en eneste Prioritetshaver, som vil kunne lide under, at dette Krav gaar forud for hans. Den Usikkerhed, som er i alt menneskeligt Skøn, ogsaa i Vurderingen af en Ejendom, modvirkes jo ved, at man kun tager den lille Halvdel af den anslaaede Værdistigning, saa at en virkelig Forringelse af Prioriteternes Stilling ikke vil kunne fremkomme efter mit Forslag. Hvad jeg anser for endnu værre i det ærede Medlems Forslag, er, at han som Udgangspunkt for Værdistigningsafgiftens Beregning vil tage Tidspunktet, umiddelbart efter at Koncessionen paa Banen er given. Nu ville de Herrer jo let forstaa, at Stigningen af de Grunde, som ligge langs med de Baneanlæg, her er Tale om, er begyndt allerede nu, og selv om det varer 14—15 Aar, inden den paagældende Bane bliver anlagt, ville de vistnok blive ved at stige i den Tid. Al den Stigning ser det ærede Medlem altsaa bort fra; først i det Øjeblik, der gives Koncession, griber han ind og tager det Plus, der kommer til, efter at maaske hele Stigningen i Virkeligheden er indtraadt. Det ærede Medlem for Bræstrup er jo inde paa noget lignende, naar han som Udgangspunkt først vil tage det Øjeblik, da Banens Retning er fastslaaet. Han mente, det maatte være en Indrømmelse til mig, fordi jeg var gaaet ud fra det Øjeblik, da Banen blev aabnet for Driften, men der overser det ærede Medlem, at det er ikke det Øjeblik, jeg har til Udgangspunkt for Værdistigningsafgiftens Beregning; jeg tager Ejendomsskylden fra 1903 til Udgangspunkt, altsaa et langt tidligere Tidspunkt, end det ærede Medlem foreslaar.

Jeg har i Enkelthederne mange Bemærkninger endnu at gøre til det ærede Medlems meget omfattende Forslag, men dem skal jeg altsaa ikke komme ind paa.

Aadal: Den højtærede Trafikminister begyndte sit Foredrag med, at det nærmest var af finansielle Grunde, at han var imod en Del af de ny Baner, der vare foreslaaede af Udvalget. Dette kan jo imidlertid ikke gælde for de fynske Privatbaners Vedkommende, thi der forlange vi